

»SILKIENNI«

Vestmanna — tlf. 145

FRAMLEIÐIR: Dægurðamat - desertir-salatir og annan viðskera

Haldið SOSIALIN!

FÆRØSK MARGARINE

Vita No 1

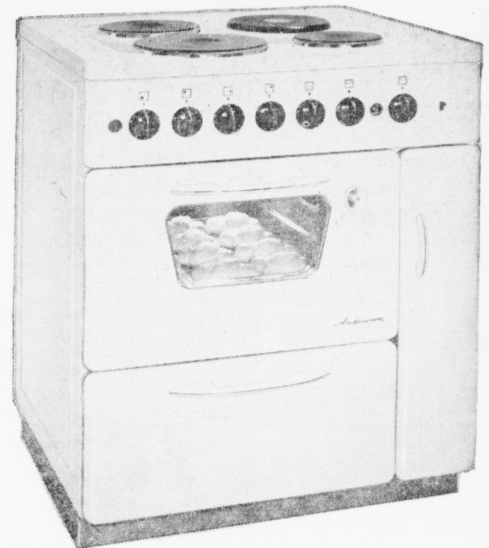
VITAMINISERET

FÆRØSKT PRODUKT

FINT PRODUKT

Størsta úrval í El-komfýrum

3 ella 4 plátur

RADIO-EL tlf. 1396

Tryggingarsambandið FØROYAR

Føroya Kriggstrygging	Tlf. 1090
Føroya Sjóvátrygging	- 1090
Føroya Brunatrygging	- 1098
Føroya Vanlukkutrygging	- 1466

Vit tryggja:

Bátar, skip, vørur, hús, innbúg, akfør o. a.

Føroyingar eiga at tryggja í landsins egnu trygging.

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

Faðir Doonan fór beint yvir í vaktstovuna og segði við korporálin: »Set meg niður í kjallarin til teirra.«

»Tygum munnu vera ørur.«
»Ger sum eg sigi. Set meg niður til teirra.«

Korporálin stardi uppá hann. Hann kveitti yvir á umboðsmannin, ið nú var komin út á trappuna. Hann hvæsti við.

Faðir Doonan ótadi seg inn um hann og inn í vaktstovuna. So legði hann á kjallarahurðina at buka. Korporálin gløddi hamskiftur. Hann treiv um akslarnar á faðir Doonan. Umboðsmaðurin stóð í durunum sum lítill grótstuttur, tí nú var eitt hvørt sindur av hermanna-snið burtur úr vaktstovu hansara. Faðir Doonan vendi ser móti korporálinum, sum togaði og skræddi í hann, og skumpaði henda føra mann vekk burtur. Korporálin leyp aftur eftir honum. Faðir Doonan var so fúkandi óður, og hann var stóru, evnaligur maður. Hann lyfti korporálin upp í loft, boygdi

hann saman og tveitti hann út fyri dyr. Korporálin sá púra ørur út, meðan hann sat á endanum í tí ljósareyða koraldustinum. Og prestur helt á at berja kjallarahurðina. Tað gól eftir í.

Umboðsmaðurin rópti á korporálin úr durunum og tað átti at taka teimum meint:

»Slepp teimum út.«

Korporálin reisti seg uppáftur. Hann skeitti ovursintur yvir á melanesarfangarnar. Hesir høvdu staðið stívir sum dukkur, meðan hetta hendi, nú fóru teir aftur at sópa, men teir vóru trekir at fáa aftur í gongd. Korporálin fór innar í vaktstovuna og eg hoyrði ringlan av lyklum.

Faðir Doonan hvarv niðurundir. Eg royndi at gera meg so lítlan sum til bar afturundir pálmatrænum... So kom svertingurin Charlie spakuliga upp undan, styðjandi hin tjúcka Marcel — eg hugsaði altíð um rossaslaktara, táid eg sá hann. Hin svartu gekk fram á gáttina, so smókaði hann stillisliga í sólini, teir veldugu stuðlarnir

hoknaðu og Marcel glapp honum úr føvninginum. Blámaðurin lá og geispaði, og tað grælaði í honum. Kann blámaður tykjast bleikur? Mær kom tað fyrri, at hesin tóktist so. Marcel tók at spýggja av grimd. Har var púra stílt í garðinum, tað var sum at sjálvur fuglurin noyddist at tíga, og klýggini frá Marcel ljóðaðu sum tú sagar við. Tá kom faðir Doonan út, berandi Harry Frobisher og legði byrðina av ser úti í sólini. Eisini hann spýði. Faðir Doonan bendi seg niðuryvir hann og turkaði spýggjuna av honum.

Umboðsmaðurin fór inn á skrivstovuna. Hann kom útáftur við einari flösku av kondalkaðum, meðan hinir triggir skræddu í seg sum svangir hundar. Eg sá, at Harry Frobisher alla tíðina rendi eyguni eftir faðir Doonan, líkasum at fregnast, hvat í búið undir hesum blíðskapinum. So lat í honum: »Hetta er aðru ferð. Hvi gera tygum hetta?«

»Til tess eri eg her,« segði faðir Doonan yppandi akslar. »Ein prestur meira ella minni, hvat er tað?«

»Tygum munnu ikki vera reiðiliga rættsiktaður.«
»Eg veit tað,« segði faðir

bønir. Illa við vendi umboðsmaðurin sær burtur. Sjálvur forheraði korporálin ótadist. »Tig so,« segði svertingurin við Marcel. »Ver nú á fólkaleiða.«

»Teir mundu dripið okkum. Tað hevði verið mannamorð.«

»Tvælt í teg,« segði Fró-bicher, »tað skal meira til at drepa meg enn hetta.«

Í sama bili bóru teir eyga við matin, og teir lögdu framat sum svangir úlvar. Faðir Doonan skonkti teimum kaffi. Líkasum framanundan var tað nakað líknandi biblíumynd: Presturin hókandi í dustinum við umsnaraðum eygum at sýna sum mest av illahóskandi miskunn, og prestakjolanum runudálkaðum, meðan hinir triggir skræddu í seg sum svangir hundar. Eg sá, at Harry Frobisher alla tíðina rendi eyguni eftir faðir Doonan, líkasum at fregnast, hvat í búið undir hesum blíðskapinum. So lat í honum: »Hetta er aðru ferð. Hvi gera tygum hetta?«

»Til tess eri eg her,« segði faðir Doonan yppandi akslar. »Ein prestur meira ella minni, hvat er tað?«

»Tygum munnu ikki vera reiðiliga rættsiktaður.«
»Eg veit tað,« segði faðir

Doonan bliður. »Eg havi borið meg illa at og havi gjørt mær fyri skommum.«

Síðani tagdi Frobisher, men eygleiddi framvegis faðir Doonan hugsunnarsamur. Umboðsmaðurin rørdi seg ikki, men stardi yvir á trunkan við líkaselum eygnabrá. So veitraði hann eftir faðir Doonan og presturin fór yvir til hansara.

»Teir sleppa ikki higani fyrr enn um fyra dagar,« segði umboðsmaðurin. »Eg tori ikki hava teir gangandi her fyri einki. Teir múgu arbeida fyri føðina.« Ikkí í tilikari royndarstund kundi hann sleppa hugsanini um skil og skap — og hann dugdi bert at hugsa um fangar í somu foyru. Høvdu teir heilsuna, kundu teir eisini arbeida, teir kundu bróta grót við janbroti. »Tygum fara niðan á sjúkrahúsið seinnapartin?«

»Ja,« segði faðir Doonan.

»Nakrir arbeidsmenn skulu fara niðan við bilinum. Um tygum vilja, kunnu tygum hava hesar triggjar við tygum. Eitt sindur av frískari luft er betri her í garðinum.«

»Tað fer at dáma teimum væl,« segði faðir Doonan.

(Framhald) —